

ČERVEN 2020

NA ROZLOUČENOU

2020 – rok putovní fotografické výstavy **Tváří v tvář**

MAMMA HELP!

Bulletin evidenční číslo: MK ČR E 13680, ISSN 2533-6975

vydává Mamma HELP, z. s. Koněvova 150, 130 00 Praha 3, tel. 272 732 691, 272 731 000

www.mammahelp.cz, e-mail: mammahelp@mammahelp.cz

Redakce: Mgr. Jana Drexlerová, grafika: Helena Šejnová. Tisk: Tiskárna Fabián

Odborná garance: MUDr. Václav Pecha

Tempora mutantur – finale

Milé mamahelpky,

kolikrát jsem toto oslovení použil pro všechny moje články, úvodníky, zprávy. Kolikrát jsem ho použil, když jsem k vám mluvil za všech možných situací, na výročních schůzích, na oslavách, na různých akcích. Za 20 let nesčetněkrát, bylo by to vysoké číslo. Byl to samozřejmě začátek všech našich setkání, a dnes je to naposledy.

Vzpomínat je těžké. Vzpomínek je mnoho a místa v posledním bulletinu málo. Každý něco přidá a tak uvažuji, co mají být moje poslední slova, moje poslední myšlenky. Poslední neznamená, že nebudu o Mamma HELPu a o mammahelpkách již nikdy mluvit. Naopak. Nikdy nepřestanu, protože Mamma HELP je pojem, a mimo skutečnou hmatatelnou organizaci s množstvím zapálených členů je to také nehmotná síla, která ovlivňovala nás všechny navzájem i množství těch okolo nás.

Vždy jsem psal nebo říkal, co všechno děláme jeden pro druhého, co bychom měli ještě udělat, jak to udělat, v co věřit, o co se snažit, čemu nepodléhat, jak bojovat, kdy se usmívat. Mluvil jsem o bolesti, radosti, lásce, víře, naději a zklamání, o odhodlání a důvěře. S oblibou jsem citoval řecké a římské filosofy, jejichž myšlenky mně byly a jsou blízké a chtěl jsem vám je sdělit.

Stejně rád jsem opisoval verše našich básníků, které tak souzněly s našimi útrapami ale i nadějemi, uvažoval nad životem s jeho krásami a nečekanými záłudnostmi, mluvil o smrti, pojmu nám bližšího než mnohým ostatním, o něčem vzdáleném a přesto nám tak reálném. Celých 20 let nás všude provázelo motto o protancovaném životu, dvouverší "bezejmenné" studentky gymnasia na Zatlance, které jsem si oblíbil a které jsme použili, aniž jsem mohl od autorky dostat svolení. Časy se mění a tak těch žen, se kterými jsme zpočátku chodili na pivo a v hospodě „Tramvaj“ na konci linky č. 11 pak zakládali sdružení Mamma HELP, s námi již mnoho není. Ale mnoho dalších žen se k nám časem přidalo a díky těm všem Mamma HELP rozdával 20 let naději a podával pomocnou ruku v kritické životní situaci.

Uvědomuji si ale velice dobře, že nejen rozdával, ale také přijímal. Uvědomuji si, jak mne Mamma HELP, nejen jako zakládajícího člena, nebo onkologického pacienta ovlivňoval. Všim, čím jsem chtěl posílit ty, které pomoc hledaly, jsem posiloval i sebe. Uvědomoval jsem si, že mluvím o situacích, které jsem sám prožil, používal slova, která jsem sám potřeboval slyšet, citoval myšlenky, které mne posilovaly, nebo přepisoval verše, které jsem

miloval. Samozřejmě pomoc člověku v nouzi posiluje ducha a mysl pomáhajícího aniž by si to uvědomoval... I pro vás, které jste ve spolku pracovaly, to byla síla, která působila na okolí, ale která ve stejném momentu působila zpět na vás samotné a pomáhala vám lépe se vyrovnat s překážkami a nástrahami, mezi kterými jste se pohybovaly.

Je zvláštní, že na počátku vzniku ryze ženské pacientské organizace stál jediný muž, kvůli kterému se všude psalo měkké "i". Mamma HELP splnil moji dávno zamýšlenou, skrytou potřebu pomáhat, být užitečný, vyrovnaný, spravedlivý, odvážný a nepoddajný.

Mamma HELP zdaleka předčil mé představy o dobru, důvěře, pomoci.

Mamma HELP byl 20 let pro tisíce žen majákem v rozbouřeném životě, klidným přístavem pro zraněnou duši a světlem naděje na další klikaté cestě do neznáma.

Mamma HELP byl sdílená starost i radost, slzy i smích, zoufání i naděje.

Mamma HELP byl černé i bílé, nahoře i dole, vpravo i vlevo vždy v jednom okamžiku, v tom, kdy to bylo nejvíce potřeba.

Od samého začátku vedle mne stála žena, bez které by Mamma HELP nevznikl a neexistoval. Žena, jejíž těžká životní situace se vtělila do samotné podstaty myšlenky pomoci. Žena, jejíž názory mně byly po celou dobu tak blízké, jako moje vlastní. Žena, pro kterou jsem se snažil udělat vše, co bylo v mých silách, žena, se kterou jsem prošel dvaceti lety Mama HELPu až k rozhodnutí, že právě nastal ten správný čas tuto činnost, byť 20 let velice úspěšnou, zastavit a dále uchovat Mamma HELP pro všechny ve vzpomínkách. Žena, která mne v mnoha životních názorech a situacích velice ovlivnila.

To, co je dobré přetrvává, jen se na to časem zapomene a není to úděl jen Mama HELPu. Mohl bych pokračovat a zaplnit celý bulletin. To však není žádoucí. Nikdy nejde vyjádřit vše, co si člověk myslí, popsat vše, co ho naplnilo a dát najevo vše to, co cítí.

Tempora mutantur, časy se mění.

Jsmo na konci cesty jednoho příběhu. Děkovat je málo. Ale jsem vám VŠEM, těm, které s námi již nejsou, těm, kteří nám pomáhali, kteří nás podporovali vděčný, že jsem s vámi mohl protancovat posledních 20 let.

V dokonalé úctě

Váš Václav Pecha

Moje milé, přiznám se, že v tuto chvíli pokračovat nedokážu, i když by se to hodilo a slušelo, a vůbec... každé slovo mě bolí, každé se mi zdá nedůstojné, nedostatečné, ne dost vhodné v téhle situaci, prostě, slova mi nějak došla. Bude jistě lepší, když dám prostor vám a na konci tohoto našeho posledního bulletinu se snad dokážu bez slz rozloučit...

Vaše Jana Drexlerová

Sakra!

Doma jsem otevřela skříň a začala bilancovat. Čas malin přezrálých. Beru to zgruntu. Zaprášené krabice, z nich se sypaly vzpomínky dávno zašlé. Některé ale ožily velmi rychle. Je čas viru, čas časů, čas bilancování, trhání a uzavírání. Trhala jsem staré i mladší milostné dopisy („kdo by to čet“), vyhazovala poznámky ze seminářů a příprav na zkoušky...přednášky, seznamy účastníků, pracovní smlouvy, programy seminářů MHC... Taky bilancování, 20 let, zakulatilo se to a skončilo. Ne! Skončili jsme

to: Jana, Pecha a já. Jsme v tom ve shodě.

Formát trval 20 let a přežil se slovy „je čas zkracování“, chatování, skypování, home office a bůhví, co ještě. Pro mě je to příběh osobní. Začal setkáním s Janou. Našla si mě, už ani nevím jak. Setkaly jsme se jen párkrát. Se svou tehdejší situací se vyrovnávala zdatně. To jí zůstalo. I tu stávající zvládá stejně. Jsem u toho s tichým obdivem.

Tehdy stačila jen zmínka o mé stáži v USA a mém setkání s klubem Gilda, který se situací aktuálně nemocných zacházel trochu jinak, než to v té době bylo zvykem u nás. Měl to být „Most zpět do života“, ne trvalé setrvání v onkologické diagnóze. Jana se toho chopila a stvořila Mamma HELP.

Při oslavě dvacetiletí vloni zaznělo vše, co bylo třeba. Vše, co bylo součástí existence a činnosti MHC. Není třeba to opakovat. Pravdou ale je, na tom se s Janou i dr. Pechou shodujeme, že v posledním čase je hlavní činnost MHC z více důvodů trochu stagnující. Ne katastroficky, ale časem by se to jistě projevilo. V některých centrech chodí méně klientek a stejně tak se nedaří nacházet nové terapeutky. Doba se mění.

I situace v onkologii se změnila, onemocnění již není tabuizované. Mnozí „slavní“ o něm mluví zcela otevřeně a dělají tak propagaci tomu, že je možno nemoc „přežít“ a vrátit se zpět do aktivního života. Tedy to, co bylo záměrem Mamma HELP center. A nejen to, fungují už jiné možnosti sdílení a tak není v takové míře jako dřív třeba „kamených“ poraden.

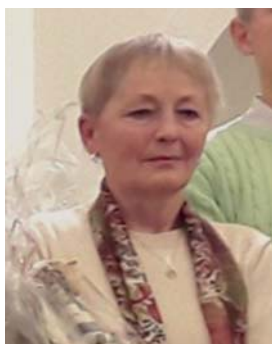
Osobně pro mě znamená být s vámi všemi ohromnou zkušenost. Setkání s lidmi více, či méně zapálenými, s lidmi s různou motivací k pomáhání s lidmi... Končím s pocitem uspokojení. Každý z nás má osobní zisk (někdo našel smysl v této specifické a pro něj

novépráci a jsou logicky i tací, kteří počítají s tím, co hmotného si odnesou a o co naopak nyní přijdou). Já si odnáším vzpomínky na ty, kteří už nejsou a vděk k těm, kteří s námi na tomto společném projektu pracovali.

Marie Zemanová

A co k tomu říkají kolegyně z našich Mamma HELP center?

Jak jsem k tomu přišla a jak mi to už zůstalo

V květnu před dvaceti lety jsem se začala léčit ve Vinohradské nemocnici. Tenkrát to bylo všechno jinak než dnes. Přeplněná čekárna, nedostatek místa k sezení a především **nedostatek informací**. Naštěstí jsem se v čekárně několikrát setkala s Blankou Hujerovou, která mě ochránila před hororovými zkazkami z „léčby“ rakoviny, které tam s chutí některé pacientky dávaly k dobru. Blanka mi nabídla, ať se někdy stavím v Mamma HELP centru – byla jednou z prvních sloužících – pro informace a posezení. Zpočátku jsem váhala, ale pak jsem tam zašla, bylo to vlastně při cestě do nemocnice, hned před vchodem. Po pár návštěvách, kdy jsem se rozhlížela, jak to v centru chodí, jsem se rozhodla, že bych nabídla své znalosti ohledně PC a mohla pomoci s administrativou či jinými aktivitami. Nenapadlo mne, že bych mohla dělat terapeutku, ale stalo se. Je tomu už 18 let a asi jí už nikdy nepřestanu ve své podstatě být.

Štěpánka Štěpánková, Praha

Moji drazí,

ani se mi nechce věřit, že tímto psaním přispívám do posledního bulletinu.

Vím, že toto rozhodnutí – zrušení Mamma HELPu, pro naši ředitelku Janu, naši Mámu Helpů, bylo velmi těžké a bolestné. Je mi moc smutno, ale chápau, vzhledem k nastalé situaci je to nutné.

Tak se mi v mysli promítá těch mých krásných 15 let v brněnském centru. Byla jsem obklopena úžasnými

ženami, kamarádkami, setkala jsem se se skvělými lidmi.

Smysluplná práce, naše pravidelná setkávání, rekondiční pobyty, projekty k Říjnu v růžovém a plno jiných nezapomenutelných akcí – to vše mě dobýjelo energií a dávalo sílu žít. Vše zůstane v mých vzpomínkách a mém srdci.

Tak jako náš Les pro život, který se zelená, roste do síly a krásy u Brněnské přehrady. Moji drazí, děkuji vám všem a držme se ve zdraví.

„Západ slunce je důkazem toho, že i konce mohou být krásné.“

Za Mamma HELP centrum Brno Zdena

Když se mám ohlédnout třináct let zpět, přiznám se, že se mi oči zalesknou...

Je těžké tu emoci popsat, ale mísí se tam toho mnoho. Vyskakují vzpomínky, úspěchy menší či větší, nezdary, zklamání, časté cesty na školení, porady, přednášky, smích i smutek... Pocity obrovské hrdosti na to, jakou mám práci a jak moc pro mne znamená. Uvědomnění svých vlastních schopností. Když jsem budovala zlínské centrum, byla jsem holka, co si moc nevěří. Při představě, že bych měla někde veřejně promluvit, šly na mne mdloby a svíral se žaludek. Nikdy jsem neměla řečnické nadání. Kdyby mi někdo řekl, že budu

za pár let hovořit k lidem na přednáškách a bude to běžná náplň mé práce, tak tomu nevěřím. Že budu muset jednat na úřadech, zajišťovat benefiční akce, smlouvat, prosit, mít obrovskou zodpovědnost při vedení rekondičních pobytů, zatloukat nástěnky v nemocni-

cích, přemlouvat hejtmana za nasvícení hlavní budovy Zlína na růžovo, vymýšlet „růžové“ menu pro restaurace, zajišťovat plynulý chod centra, organizovat aktivity pro členky .... Pochopila jsem vlastní limity, moc se radovala z nových úspěchů a o to víc byla zklamaná z nezdarů.

Euforie z toho, že se něco povedlo, mne nabíjela novou energií a já jsem cítila, že se tohle všechno pro mne stalo více než jen „prací“. Že je to obrovské místo v mém srdci.

Za ty roky jsem ve vás všech, které jsem potkala, poznala spousty milých lidiček. V našem centru, na rekondicích, úřadech či přednáškách. Vždy jsem se setkala pouze s vlídným jednáním, od vás měla kladnou zpětnou vazbu. Snažila jsem se vždy jednat s úsměvem, láskou a pokorou. Sdílela jsem s druhými společné myšlenky, stejné vize a nadšení a jsem ráda, že některé to spojilo natolik, že se z nás stali postupem času skuteční přátelé.

Přiznám se, že v posledních dvou, třech letech jsem často přemýšlela, že bych měla jít dál, jít jinou cestou, opustit svůj Mamma HELP ...přesto jsem tenhle krok nebyla schopná udělat. Teď nastal ten okamžik konce. Konce něčeho, co jsem měla denně v hlavě, co jsem tak milovala a co se tak těžko přijímá. Uvědomuji si, že tohle je úplně můj poslední příspěvek do bulletinu ...(víte, co jsem fakt neměla ráda na práci v Mamma HELPu? Právě tohle psaní příspěvků...). Před sebou na stole mám čerstvě podepsanou novou pracovní smlouvu a tak moc bych byla ráda, aby se vrátil čas. Ještě hodně dlouhou dobu se budu s celou situací smířovat, vzpomínat, cítit smutek a doufat, že nová práce alespoň z části vyplní mé místo v srdci natolik jako tomu bylo u Mamma HELPu.

A má slova na závěr?

Vám všem přeji zdraví, štěstí v takové podobě, v jaké po něm toužíte. Buďte hlavně šťastní TADY A TEĎ, protože to je přeci to jediné co v tuto chvíli máte.

A Tobě Jano, moje nejmilejší šéfová, kamarádko, učitelko...moje milá Jano. Jsem za třináct let šťastná, že jsem mohla být pod Tvým vedením. Děkuji za vše....bylo mi velkou ctí!

Katka Vondráčková, Zlín

Jak začít?

Když jsem se dozvěděla, že máme možnost napsat poslední příspěvek do našeho pravidelného bulletinu, říkala jsem si, že přece jen by se tohoto úkolu měl zmocnit někdo povolanejší. A tak jsem poprosila naši Zdeňku Odehnalovou, zda by nenapsala za celé naše brněnské MH centrum pár řádků spíš ona, když u nás slouží ze všech nejdéle. A musím říct, že když jsem si pak její příspěvek přečetla jen jsem se ujistila v tom, že to bylo jedno z mých posledních správných rozhodnutí v Mamma HELPu.

Ale teď za sebe: když jsem předloni psala svůj úplně první příspěvek, byla jsem nervózní, ale nějak jsem si s tím poradila. V tento moment je to úplně jiné. Nelze vše popsat, ale musím říct, že tyto poslední dny se náš kolektiv v Brně takovým zvláštním způsobem

ještě více spojil. Jsou to pro všechny těžké a hektické dny, ale každý ten den si společně užíváme, jak vše třídíme a procházíme a vzpomínáme. Neuvěřitelných dvacet let!! A za pár dní bude konec. Každá z nás může být hrdá a pyšná na to, že mohla být součástí Mamma HELPu. To nám zůstane a nikdo nám ty společné zážitky a vzpomínky nevezme. Mohly jsme pomáhat a být tu pro druhé. A za tím vším je vidět práce naší ředitelky Jany, která dle mého mínění po celých dvacet let přesně věděla, co kdy a jak udělat, a proto věřím, že to ví a dělá i nyní. Osobně jsem samozřejmě smutná, protože jsme měly v Brně s děvčaty tolik plánů, jak centrum oživit – loňský nápad s vysazením lesa to celé odstartoval. Pravda je ale taková, že k pěkným projektům je především potřeba sehnat patřičné peníze, a to nyní rozhodně bude pro všechny neziskovky mnohem, mnohem těžší než doposud... Určitě se ale najde možnost, jak se v našem lese někdy sejít – co říkáte, vy, které jste ty doučky sázely?

Monika Chábek, MHC Brno

Taky my v pražském MH centru

sedíme a třídíme a přerovnáваме a balíme, a při tom vzpomínáme, mimo jiné na to, jak jsme se před lety vlastně k práci pro Mamma HELP dostaly...

Ančí H.:

Poprvé jsem se dostala do Mamma HELPu při prvním onemocnění, pak i při recidivě nemoci a vždy jsem našla ženy, které mě povzbudily. Byla jsem ráda, že si mohu o mé nemoci popovídat s někým, kdo měl stejné problémy i pocity jako já. Proto, když jsem skončila ve svém zaměstnání, první moje cesta

vedla do pražského centra nabídnout svou pomoc. Spoustu jsem se toho naučila a ta práce zde mě naplňovala a moc mi dala...

Helena D.:

Po skončení mé onkologické léčby mě moje kolegyně odvedla do pražského MH centra, kde jsem se sešla s děvčaty, které prošly stejnou diagnózou. Po hovorech s nimi se můj psychický stav výrazně zlepšil. Svou profesí jsem fyzioterapeut, a proto jsem nabídla své služby pro rehabilitační cvičení pro pacientky... a vydržela jsem až dodnes.

Dáša V.:

Při sdělení diagnózy jsem seděla na lavičce v nemocnici, pročítala brožury o této nemoci. Přisedla si ke mně paní, která pracovala jako terapeutka v MH centru, kam mě taky hned pozvala a já jsem jejich služeb ráda využila. Přístup terapeutek k pacientkám, ochota vysvětlovat, jak lze překonat problémy, které mohou nastat s touto nemocí, to mě zaujalo a tak jsem se po skončení léčby rozhodla, že chci taky tímto způsobem pomáhat. Nakonec jsem až do dneška sloužila i na AVON lince za zdravá prsa, jako ostatně řada z nás.

Jaruška H.:

Můj první kontakt s Janou Drexlerovou byl už před založením Mamma HELPu, a to v čekárně před ordinací Dr. Pechy, kde mně Jana sdělila vizi, jak by takové centrum mohlo fungovat. Ten nápad mě oslovil a s nadšením jsem se zapojila do spolupráce, která trvala celých 20 roků. Budu mít na co vzpomínat!

Mirka H.:

Díky Heleně Dvořákové, která je léta mojí přítelkyní, jsem se dostala do pražského MH centra a poznala postupně několik terapeutek – u všech mě mile překvapila vsřícnost a pochopení pro mé zdravotní problémy. Tehdy mě nenapadlo, že se jednou stanu jednou z nich, ale stalo se a jsem za to ráda, protože jsem mohla pomáhat dalším pacientkám, a vždycky jsem z toho měla dobrý pocit.

Olina R.:

Koncem roku 1999 jsem dostala od doktora Pechy pozvánku na zakládající Valnou hromadu právě vznikající pacientské organizace Mamma HELP. Po několika návštěvách v pražském centru, které se otvíralo jen asi tři měsíce na to, jsem tam začala jako dobrovolník pomáhat. No a časem jsem se sama stala terapeutkou. Ráda jsem se zúčastňovala různých akcí, třeba benefičních, ale hlavně jsem řadu let jako edukátorka preventivních přednášek mohla navštěvovat školy, podniky, další spolky a zařízení a sešla jsem se tak se spoustou různých lidí... zajímavé pro mne bylo i to, jak rozdílné byly někdy jejich přístupy k prevenci. I přes dlouholetou osvětu, stále bude dost lidí, kteří se vyšetření panicky bojí, nebo jeho potřebnost prostě jen podceňují...

Zuzana B.

Co mne na mé práci koordinátorky v Mamma HELP nepřestávalo fascinovat a naplňovat? Byla to situace, kdy do centra přijde čerstvě diagnostikovaná klientka, která se strachuje nejen o svůj život, ale i o to, jak její nemoc budou prožívat její blízcí a po rozhovoru s terapeutkou, která je sama bývalá pacientka, odchází žena, která někdy sice ještě trochu přes slzy v očích, ale už přece jen vidí to světlo na konci tunelu...

Z Olomouce, Plzně, Českých Budějovic a Hradce Králové zdraví naše týmy terapeutek své klientky alespoň z obrázků a přejí jim hodně štěstí a zdraví.

Z četných reakcí mammahelpek na zprávu o ukončení činnosti

Když jsme s doktorem Pechou a Marií Zemanovou, autorkou projektu individuální pomoci prostřednictvím Mamma HELP center dospěli k rozhodnutí předložit členské základně spolku návrh na ukončení činnosti a zrušení celé organizace, stál před námi nelehký úkol – vysvětlit příčiny tohoto kroku lidem, pro které byl Mamma HELP historicky srdeční záležitostí – mammahelpkám.

Stanovami a zákonem dané náležitosti nám ukládaly svolat Valnou hromadu a výborem předložený návrh schválit. Bylo to navíc v období nejprísnějších omezení, daných koronavirovou pandemií, což ještě ztížilo situaci.

Ne všichni na pozvánku odpověděli, ne všichni dokázali racionálně reagovat, emoce byly příliš silné a prostor k vysvětlení omezený na telefon a mail... Ale 14. května bylo víc jak dvouřetinovou předepsanou většinou **o osudu Mamma HELPu rozhodnuto – k 30. červnu svou činnost ukončí**, správu majetku vezme do svých rukou jmenovaný likvidátor a provede náležité právní úkony.

Odhlasováno bylo též, že finanční zůstatek po skončení likvidace připadne nadaci Dobrý anděl, která peníze použije k podpoře onkologicky nemocných a jejich rodin. Ráda bych atmosféru, zákonitě a přirozeně plnou emocí, přiblížila prostřednictvím alespoň některých reakcí mammahelpek.

Milá, milá Jano,

konečně jsem si v sobě zpracovala tvoji zprávu. Od prvotního překvapení, přes rozčarování a lítost až k poznání, že jsi zvolila nejlepší cestu. Bez emocí, racionálně, suše. Ale není to vůbec pravda! Ty dva dny se ve dne v noci odvíjí nekonečná smyčka vzpomínek na lidi, události, zážitky veselé i smutné, prohry i vítězství. Bože, vždyť jsme toho tolik společně prožili! Vždyť se neznáme jenom my, ale známe i naše rodiny i trable a radosti našich dětí a vnuků. My přeci nejsme jen nějaká nezisková organizace, co vznikne a zase zanikne. Ty společné roky jsou nezapomenutě vryty do našich duší. Jsme a budeme navždy součástí Mamma Helpu, Tvého Mamma Helpu. Nedovedu si představit, že nebudeme. Mám toho tolik na srdci, ale na to teď není čas a prostor. Rozumem všechno chápu, srdcem vůbec. Ale ty jsi formát, jako vždy, že nečekáš až se položíme, ale jdeš tomu naproti s hrdým čelem tak, jako když jsi Mamáč zakládala. Jano, bude-li potřeba, rada ti pomůžu kdykoli a kdekoli.

Tvoje Jarmila

Děkuji za krásný osobní dopis a přeji hodně zdraví. Já mám hezké vzpomínky a příjemné kamarádky.

Jitka Kajgrová

Vážení,

v příloze posílám plnou moc člence Haně Jírovcové, aby mne zastupovala na Valné hromadě Mamma HELP dne 14.5.2020.

Je mi líto, že činnost Mamma HELP bude ukončena, neboť jsem členkou ode dne jejího založení po operaci prsu, kterou vykonal pan MUDr. Václav Pecha, kterému ještě dnes za vše děkuji. Také vyslovuji poděkování všem členkám výboru za činnost, kterou pro nás pacientky po celou dobu výborně vykonávaly.

Omlouvám se, že se nemohu v důsledku mé nemoci (prodělala jsem mozkovou příhodu) zúčastnit Valné hromady, všem přeji pevně zdraví. Vaše....

Milá Jano,

ani nevíš, jak těžce se mi na tvůj dopis reaguje...když jsem dostala mail ohledně valné hromady a likvidace MH, tak jsem si myslela, že jsem to špatně pochopila...bohužel tvoje následné sdělení mě utvrdilo, že je to tak....

Jsem z toho moc a moc smutná, dost mě to zaskočilo a určitě nejsem sama. Plně ale tvoje rozhodnutí respektuji, máš k tomu opravdu vážné důvody a vím, že to bylo pro Tebe hodně těžké. Kdo jiný by ale měl na to právo, když ne ty, „máma Helpu“...ty, která jsi to doslova vypíplala z nuly do republikové působnosti, věnovala tomu čas, veškerou energii a pěkný kus života. Dala jsi hodně lidem naději, novou náplň a chuť do dalšího činění.... (o armádě mammahelpek ani nehovořím).

Já jsem zářným příkladem,... stále vidím, jak jsem se zhroutila na židli ještě ve starém mammáči a ty jsi mě nesmírně mile a naprosto samozřejmě přesvědčila, že nic nekončí, ale je to vlastně začátek nového „opraveného“ života. A měla jsi pravdu. Zažila jsem během těch 20ti let s MH hodně nového, zajímavého ... a asi teprve tehdy jsem pochopila život .....byla jsem spokojená, když jsem mohla pomoci a vůbec jsem přehodnotila priority. A když mi náhodou bylo ouvej, tak jsem si vzpomněla na tebe, tvůj „milý“ klid, a ohromnou empatii (i když tě to stálo asi hodně sil) a vím, kdybych za Tebou přišla, že mi opět pomůžeš. Stala jsi se jistotou a součástí mého já.... mrzí mě, že jsem se neúčastnila víc při chodu centra .....ale kdykoliv jsem ráda přispěchala. Ze všech akcí i rekondicí mám bohatou fotodokumentaci s komentářem a je opravdu co si připomínat .... a vzniklá přátelství jsou toho dokladem a trvalou hodnotou....něco takového se nezapomíná a neztrácí. A to vše díky tvé skvěle „zhmotněné“ myšlence pomáhat... netrap se tedy s ukončením MH, ten neskončil, pouze vešel do historie....

Jana Šr

Moje milá Jano,

nevím, jak bych krátce vyjádřila to, co jsem s naší organizací MMHELP za ty roky prožila, ale je jisté, že moje vzpomínky na krásné chvíle, nezapomenutelná přátelství a „zdroj životního optimismu“, který jsem znovu s MM HELPEM získala, zůstane pro mne do konce života jasným a nezapomenutelným bodem. Nesmírně si ovšem vážím toho, že

jsem se s Tebou osobně tak blízce poznala a tolik, tolik Ti musím děkovat za vstřícnost, lidskost a pochopení, které jsi pro mne měla. Všem, se kterými se již nevidím a které patří do staré party, vyříd' mým jménem poděkování a vzpomínku. Přeji Ti uzdravení a stálý optimismus, který jsi jako lék šířila mezi námi.

S pozdravem a stálou vzpomínkou, dnes v slzách,

Lída Moschnerová

Ahoj Jano,

omlouvám se, že neodepisuju hned. Zaskočilo mě to a zatím nemám slov a je mi smutno. Vzpomínám, když jsme se poprvé viděly...je to už dlouho, v kavárně v Jindřišské věži.....pak jsem poznala Martu, Hanku, Irenku..... módní přehlídka, krásné šaty co Lidka ušila....Kabo a styl....silný zážitek...focení do kalendáře, kde mě objímá můj budoucí muž Wesley....pak moje svatba, děti.....Avon pochody.....návštěvy mammáče už jen zřídka, nebyl čas ani potřeba..., občas články pro nějaké noviny, abych pomohla....focení a .dárečky od Mojí psychologie...divadla.....samé pěkné zážitky....nechci tě rozplakat, ale já tady sedím na zemi, píšu a brečím jako želva....

Chtěla jsem napsat něco veselejšího, ale je to hořko- sladké - jako život. Lepší to nebude.

Pusu a obejmutí tvoje malá Jana

Milá Jano a Hanko,

Děkuji vám za roky, které jsem mohla prožít s Mamma HELPem. Nevěřila jsem, že nemoc může přinést do života obohacení, ale stalo se. V MH jsem poznala řadu zajímavých lidí, navázala přátelství, navštívila zajímavá místa a zúčastnila se nevšedních akcí. Doufám, že jsem k tomu všemu také maličko přispěla.

Takže ještě jednou díky a Tobě, Jano, hodně síly v těžké době.

Růžena

Milá Jani,

všechna ta síla a energie, která je Ti vlastní, a kterou jsi také vložila do MH, měla a má obrovský smysl! Předává se v různých formách dál...

Je také tak trochu v nás všech, kteří máme to štěstí, že jsme se s Tebou potkali. Moc si Tě vážím a beru jako statečného, dobrého a báječného člověka.

Ukončení MH je bezpochyby moc smutnou zprávou, ale naprosto platí to, co jsi napsala. Mammahelp - i Ty osobně - jste pomohli spoustě lidem! Právě toto je podstatné. A tak to já vždycky budu vidět.

Děkuju. Jana Dudová

Moje „rekondičáky“

Moje aktivní spolupráce s Mamma HELPEM začala na jaře roku 2002. Po nemoci jsem byla sotva pár měsíců. Chodila jsem do pražského centra hlavně cvičit, nemohla jsem se dostat do kondice a hodně mě to trápilo..

Jednou v zimě jsem si přečetla v bulletinu, že se kromě jiných chystá ozdravný pobyt v Karlově Studánce. Vzpomněla jsem si, že jsem tam byla kdysi s mojí maminkou jako holka na výletě. Zlákalo mě to tak, že jsem se přihlásila jako jedna z prvních. Pobyt tehdy vedla naše členka Ida. Bylo to v době, kdy se nás do sdružení hlásilo hodně naráz, všechny jsme byly dost krát-

ce po léčbě a hodně z nás bylo v podobném věku, tedy kolem padesátky. A tak i na rekondici hned na začátku pobytu vznikla dobrá parta, mezi námi byla i jedna pacientka z Olomouce a ta znala Karlovu Studánku dokonale. Začaly jsme chodit na procházky dopoledne i odpoledne. Počítaly jsme kilometry a ze mě začaly padat mé chmury a pochybnosti, že už se nikdy nevrátím do mé normální „rychlé podoby“. U táboráku jsem si vyslechla osudy mých nových kamarádek, všechny jsme vyprávěly, kde a jak nás nemoc zastihla. Já byla rozmazlená svými dětmi, které se o mě v nemoci až výjimečně staraly, viděla jsem, jak je moje situace ve srovnání s jinými vlastně dobrá... a přijela jsem zpátky do Prahy jako vyměněná. Měla jsem v sobě hodně síly a byla jsem rozhodnutá, že musím ženám, které jsou těsně po nemoci nějak pomáhat. Byla to hodně silná motivace.

Byla jsem proto ráda, že mě Jana Drexlerová oslovila s tím, abych šla do Mamma HELPU pracovat jako terapeutka. A už na podzim jsem vedla první „rekondičák“ v Janských Lázních. Byla jsem hodně nervózní, bála jsem se, abych děvčata nezklamala. A to jsem ještě nevěděla, co mě čeká. Vše začalo opravdu jak na míru pro začátečníka. Celé Janské Lázně byly bez elektrického proudu, bylo to těsně po velké vichřici. Nikde v žádné chatě se nevařilo. Elektřinu opravili až v noci. Ale to už jsme se stačily všechny seznámit při tanečku na kolonádě, při svíčkách. Během týdne přišlo ještě několik takových překvapení. Druhý den napadlo do rána 30 cm sněhu. Vyšly jsme na procházku a jedna po druhé odpadala, protože se všechny navlékly tak, že po pár metrech byly úplně vyřízené z horka. Sníh pak zase přes noc roztál, a my udělaly s děvčaty mnoho hezkých výletů. Krkonoše se ukázaly tak, jak se sluší na říjen. Začala tak moje oblíbená práce s ozdravnými pobyty. Byla jsem ráda, že naše klientky během toho společného týdne mohou poznat více a znala jsem jejich osudy. Dodnes znám téměř všechny klientky, s nimiž jsem se potkala jmény a alespoň trochu si pamatuji něco z jejich života.

Za osmnáct let jsem pořádala přes dvacet rekondičních pobytů a střídala se v jejich vedení zpočátku s Janou, později s Janou Zrnečkovou, Danielou Tobrmanovou a Katkou Vondráčkovou.

Téměř všude nás doprovázela pražská cvičitelka Helena

Dvořáková nebo několikrát i jogínka Irena Nováková. Bylo to fajn, protože v pražském centru se cvičilo od samého začátku a na rekondičních výjezdech našla zalíbení v cvičení i děvčata z jiných center. Opravdu to bylo krásných osmnáct let, i když se někdy stalo, že si některé naše klientky spletly naše pobyty se závodní dráhou nebo se soukromou dovolenou, kde by si rády plánovaly své výlety. Bylo to všechno o vzájemném pochopení, porozumění a vzájemném kamarádství. Někdy se všechno nepovedlo, bylo horší ubytování, nebo stravování, někomu nechutnalo, ale vznikla tam přátelství na celý život. Málolterá z mých dřívějších přítelkyň se může pochlubit tolika kamarádkami, s nimiž dnes sdílíme společně své životy...

Bohužel, nic nemůže trvat napořád, okolnosti, které nás donutily ke zrušení Mamma HELPU, jsou dané a my budeme moci už jen v dobrém vzpomínat. Je mi to moc líto, ale mám těch vzpomínek na několik životů... a za to jsem šťastná.

Hanka Jírovcová

Alespoň něco z mnoha vyjádření a pozdravů od spolupracujících odborníků

Vážený přítelé, Vaše zpráva byla pro mě šok, který špatně rozdýchávám. Mamma HELP byl excelentní, užitečný, přátelský a je nenahraditelný.

Ale vždy jste věděli, co děláte a dělali jste to skvěle. Takže k současnému kroku máte jistě závažné důvody a musíme se s tím smířit.

Věřím, že se po zklidnění současného stavu setkáme.

Srdečně vás zdravím a děkuji vám za naše pacientky i za sebe.

Váš Jiří Petera

Prof. MUDr. Jiří Petera, Ph.D., přednosta kliniky onkologie a radioterapie, FNHK. Odborným garantem našeho hradeckého centra se stal hned v době jeho otevření a vždy se snažil užitečně propojit aktivity naše s nemocnicí a naopak. Děkujeme za Vaši přízeň, pane profesore!

Dobrý den paní ředitelko,

Odpovídám na Váš mail, který mne zaskočil, protože padnul jako blesk z čistého nebe. Musel jsem také zjistit, zda se jedná jen o Vaše a Václavovo osobní rozhodnutí nebo končí celá organizace... Pro rozhodnutí Vás obou mám pochopení. Dvacet roků je dlouhá doba a tato práce nikdy nekončí. Jak nám roky přibývají, tak také ubývá sil. Cítíme to všichni. Chtěl bych Vám poděkovat za všechny, kteří se spolupodíleli na této bohubilbě činnosti. Je to gigantické dílo, kterému musíme vzhlížet s obdivem. Mnoho bylo vykonáno pro blaho pacientů s tím, že jim byl usnadněn návrat do běžného života. Mockrát děkuji za to, že jsem mohl být ve Vašem týmu.

Musím ale konstatovat, že je mně velmi líto, že se nenašel pokračovatel v této velmi záslužné a potřebné aktivitě. Upřímně je mi líto, že tak pracně budovaná organizace končí, protože vybudovat něco podobného se mi zdá nereálné.

Přeji krásný život a ještě jednou děkuji za to, co jste pro pacienty oba dva udělali.

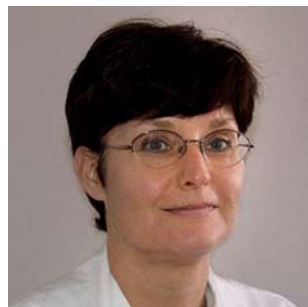
S úctou Gatěk

Doc MUDr. Jiří Gatěk byl velmi aktivním odborným garantem našeho zlínského centra - děkujeme za ochotnou pomoc i podporu, pane docente!

Milá Jano, vážený pane doktore,

je to skutečně šokující oznámení. I přes všechny komplikace, které se staví do cesty, jsem jej nečekala. Mamma HELP bude jistě velice chybět, především všem ženám, pacientkám, které zde našly mnoho důležitých informací a možností pro nastartování dalšího života. Věřím ale, že jste společně skutečně dobře promysleli současnou situaci a jiné východisko asi nebylo.

Přeji vám hodně zdraví, což je určitě v současné době to nejdůležitější. Bylo mi ctí s vámi spolupracovat. Budu na to moc vzpomínat.

Zdraví Lenka Foretová

Doc. MUDr. Lenka Foretová, Ph.D., je vedoucí lékařkou v Masarykově onkologickém ústavu v Brně, oddělení epidemiologie nádorů a genetiky a byla odbornou garantkou brněnského Mamma HELP centra od jeho vzniku v roce 2004. Děkujeme za velkou pomoc a přátelství, Lenko!

Přátelé,

velice děkuji za zasloupanou zprávu, děkuji za dosavadní činnost a práci organizace Mamma HELP. Popsané zdůvodnění plně chápu.

Děkuji za milá setkání, také rozšíření mých obzorů díky vám a vaší činnosti, přeji vše dobré.

Budu dál k dispozici, jak nejlépe to půjde ...

Samuel Vokurka

Doc. MUDr. Samuel Vokurka, Ph.D., je předsedou Sekce podpůrné léčby České onkologické společnosti ČLS JEP a zástupcem přednosty pro výchovu a vědeckou činnost

Onkologické a radioterapeutické kliniky LF UK a FN Plzeň. Zejména v poslední době velmi úzce spolupracoval s plzeňským MH centrem. Děkujeme, pane profesore, i za tu nabídku případné pomoci do budoucna!

Pomoc chybět nebude!

Ráda bych na tomto místě dodala jediné: ano, lišili jsme se formou poskytování pomoci, ale nebyli jsme jedinou možností, kam se mohou pacientky uchýlit

- již před námi a také v současné době existuje několik desítek aktivních organizací onkologicky nemocných, v řadě z nich dokonce převažují ženy s rakovinou prsu, prostoru ke sdílení je tedy dostatek, stačí se rozhlédnout a vybrat si společenství, které bude nejlépe korespondovat s vlastními potřebami té které pacientky!

Kontakty jsou na stránkách Ministerstva zdravotnictví, nebo na www.linkos.cz (stránky České Onkologické společnosti), na stránkách Koalice pro zdraví, a také Ligy proti rakovině - www.lpr.cz a konečně i ve střešní organizaci Aliance žen s rakovinou prsu (Mamma HELP patří k jejím zakladatelům), kde jistě rádi poradí.

Jsou i nově vzniklé organizace, k těm, které mohu jen doporučit, patří **OVAHELP**, - jeho velmi pracovitá a charismatická máma Zdenka Hyvnarová, a **Maminy s rakovinou** - Šárka Šteinochrová, děvče z Plzně, které s přáteli buduje celostátní organizaci pro maminky - pacientky s obdivuhodným elánem. Navíc, existuje spousta možností, jak se spojit s dalšími prostřednictvím sociálních sítí, je jen potřeba být obezřetný! Co takhle **Kozí život** Andrei Chaloupkové, nebo až z New Yorku píšící **Máma za vodou?**

A co ti, kdo nám nejvíc pomáhali finančně, naši dárci?

Na tomto místě chci poděkovat všem, kdo nás zejména v posledních letech drželi finančně nad vodou – velké skupině našich individuálních dárců! Oslovovali jsme je pravidelnými dopisy, víc jak deset let (a pomáhala nám v tom organizace ProDialog, bez níž bychom to nedokázali!)

Vzpomínám na začátky – byla to v ČR dost neobvyklá záležitost, ten Direct mailing, a nejednou jsme byly doslova zoufalé z reakcí některých oslovených. Bylo logické, že nechápali, kde a jak jsme přišli k jejich adresám, proč jsme oslovili „právě je“, zejména to doslova naštvalo adresáty, kteří měli sami nějakou zkušenost s onkologickou nemocí (mnozí se dokonce domnívali, že nám jejich jméno a adresu prodal jejich lékař!). Snažili jsme se vysvětlovat celý mechanismus, naprosto legální, někteří pochopili a stali se z nich naši pravidelní dárci, jiní nás někdy nenechali ani domluvit a hrozili nám policií a médií a kdoví čím vším ještě... trvalo to nějaký čas, bylo to krušné, ale pak se i tento způsob fundraisingu stal běžným a začala jej využívat spousta neziskovek, tak jako všude ve světě. Doba se změnila a já jsem šťastná, že dnes se naši dárci z velké většiny stali našimi přáteli – ostatně, přesvědčte se sami, jak reagovali, když jsem jim musela oznámit, že Mamma HELP už jejich pomoc potřebovat nebude:

Vaše oznámení o ukončení činnosti MAMMAHELP jsem přijal s lítostí.

Prosím, přijměte výraz mé úcty za vše, co Vaše síť center vykonala, a přání všeho dobrého celému týmu.

Srdečně Vladislav J.

Dostala jsem od vás vyrozumění, že vaše organizace bohužel byla okolnostmi nucena zaniknout. Velmi mně to mrzí a ráda bych vám **všem!** touto cestou poděkovala za vaši práci, podporu, pochopení a jistě také lásku, kterou jste do projektu Mamma HELP po dlouhé roky vkládali. Všem vám ze srdce přeji, ať vaše další kroky v životě jsou ty správné a úspěšné. To vše ve zdraví a lásce.

Simona Š.

Vážená paní ředitelko a ostatní spolupracovnice,

zpráva o ukončení vaší činnosti mne velice zarmoutila. Obrovský kus tak pozitivní práce a hlavně pomoci postiženým ženám vás všechny zcela určitě naplňuje a věřme, že myšlenka neumírá, že snad po „těžké době“ přijde zas ta lepší a bude opět vyzvednuta k životu. Mnoho jsem vám nepřispěla, jen tím, co bylo možné a nadále jsem rozhodnuta této a obdobným myšlenkám pomáhat. S přáním dobrého zdraví a lepších časů

Jiřina Š., Plzeň

Milá paní Drexlerová, děkuji Vám za Váš milý a zároveň smutný dopis o ukončení činnosti Vaší organizace. Je mi to velmi líto a dovedu si představit, jak moc líto je to Vám... Já sama jsem ráda, že jsem alespoň maličkou měrou mohla přispívat. Jsem již v důchodu, tak moje částky nebyly vysoké, ale snad to alespoň trochu pomohlo. Moje maminka bohužel na rakovinu prsu před deseti lety zemřela, proto se mě tahle problematika velmi dotýká. Přeju Vám do dalšího života a případně další práce moc a moc sil a především zdraví.

Irena T., Zruč nad Sázavou

Vážená paní magistro, Vaše dopisy, ve kterých mne vždy oslovujete jménem, jsem si opravdu rád četl... Přispívat vašemu spolku jsem začal po onemocnění jednatelky naší společnosti a částky jsem posílal nevelké, ale pravidelně, protože jsem věřil, že se jedná o smysluplnou činnost. Škoda, že dále nezvládnete udržet vaši bohumilou práci při životě, snad se povede jiným organizacím navázat...

I za Váš poslední dopis z 5. června 2020 Vám upřímně děkuji a dovoluji si Vám popřát mnoho hezkých a hlavně zdravých let.

Pavel S., Dobronín

Mrzí mě, že vaše organizace končí. Moje díky patří všem z organizace, zvláště paní Drexlerové. Komu přispějí si dobře rozmyšlím. Ne však, že bych byl lakomý, ale v této době je hodně nastavených dlaní. I když jsem nepřispíval horentními částkami, přesvědčili jste mě, že vám věnované peníze mají jasný cíl. S pozdravem a přáním zdraví, nemocným uzdravení a mnoho sil při překonávání nemoci

Vladimír K.

Dostala jsem od vás dopis se smutnou zprávou, že organizace končí. Jsem ráda, že alespoň kus cesty jsem s vámi mohla jít a pomoci těm, které to nejvíce potřebovaly. Bohužel i já jsem přišla o maminku, která zemřela v 57 letech na rakovinu a zůstaly jsme 4 děti. A dále, s nadací Dobrý anděl jsem ve spojení také nějaký rok, takže jsem potěšena, že se k nim třeba dostane ještě nějaký podíl.

Já děkuji za milé dárečky a i vám všem za práci potřebným.

Marie R., Poděbrady

Včera jsem obdržela Váš poslední dopis - a nedá mi to, abych Vám alespoň krátce nenapsala. Vaše oznámení mně opravdu vzalo - já si i pobřečela, jak mne to vše dojalo. Moc, moc mě to mrzí - to že končíte, že končí něco, co tak dlouho tady fungovalo - a dle mého moc dobře fungovalo.... je mi líto hlavně vašich klientek, pro které jste hodně dělaly a které se na vás v tíživých životních situacích obracely... Já zkrátka nenacházím momentálně slov a se všemi moc soucítím... Mammahelp jsem začala podporovat poté, co rakovinou prsu onemocněla má teta. Hledala jsem pro ni pomoc. Dávali jí při její diagnóze dva roky života - ona žila 8 let... byly jsme si moc blízké a já s ní vše prožívala.

Ještě jednou Vám a celému kolektivu velký dík za vše! Hodně zdraví, pohody a elánu do dalšího života...Něco skončí a něco nového začíná... držím pěsti!!!

Helena J.

Patřil jsem k Vaším dlouholetým podporovatelům a mrzí mne, že i Vaši organizaci současná situace „semlela“. Dělalí jste jistě dobrou a záslužnou práci. Pomohli jste mnoha rodinám a to budiž největší odměnou, mělo to smysl. Smysluplně prožitý život je odměnou pro každého z nás. Tedy aspoň pro ty, kteří zcela nepodlehli určité manipulaci - konzumu...a modlám zvaným peníze a luxus... Věřím, že Vaše zaměstnankyně najdou smysluplné uplatnění. Přeji hodně štěstí v dalším životě.

Vratislav J.

Dnes jsem od vás dostala dopis, z kterého jsem smutná! Nikdy jsme se neviděly, ale nějak jsem si vás uložila ve svém srdci a hodně let jsem k vám patřila. Jsem už starší - r. 1949, ale v srdíčku se cítím momentálně mladá. Celý život pravidelně chodím na preventivní prohlídky, vždy s malou dušičkou, ale prozatím vždy ráda slyším verdikt negativní. Utěšovala jsem se tím, že ten výsledek neg. mám za odměnu, že trochu pomáhám. Jsem už 13 v důchodu, celý život jsem pracovala jako dětská sestra a jsem 7 let vdova. Ale mám dvě hodne dcery s rodinami. Vám všem přeji hodně zdraví a je veliká škoda že se mammahelp ruší! Ten svět je nějaký divný, my starší už to nějak dáme, ale ti mladí? Už bych mladá být nechtěla! Omlouvám se, že jsem si dovolila vástakto oslovit ale beru vás jako starou známou!

Zdraví Bohunka D. z Jablunkova

Dobrý den.

Došel mi dopis s informací, že končíte svou činnost. Je mi z toho smutno, hodně smutno. Slibuji, ze svou skromnou každoměsíční podporu přesunu na nadaci Dobrý anděl, kam přesouváte prostředky, které vám „zbydou“. Děkuji za všechny, kterým jste usnadnili život.

Kateřina K.

Dobrý den všem, kteří jste věnovali této organizaci čas, srdce a podporu! Velice mě mrzí a jsem smutná z ukončení činnosti - četla jsem dopis od vás a nevěřila, každý rok jsem se těšila na kalendář a již nebude... Děkuji vám z celého srdce za veškerou práci pro všechny dámy a jejich rodiny při nesmírně citlivé podpoře pro ně v těžkém období nemoci!

Přeji vám všem pevné zdraví a hodně štěstí a lásky v dalším životě! Klobouk dolů před vámi....

Iveta Š.

Je mi velice líto, že musíte ukončit činnost vaší velice záslužné organizace. Tato skutečnost se mne značně dotkla. Nejsem z těch, kteří by měli bůhví jakou potřebu kupovat si „odpusťky“, věnováním jakékoli částky dost často na pochybné účely. Před pár lety jsem musel ukončit činnost OSVČ, proto jsem šel do předčasného důchodu, tím jsem přišel

o několik tisícovek, ale přesto jsem se rozhodl po seznámení, co vše děláte pro onkologické pacientky, pomáhat Mamma HELP alespoň skromnou částkou...Když konečně uznám za vhodné pomoci dobré věci a podpořit konkrétně Mamma HELP, ze svého podprůměrného důchodu, přijde takové zklamání. Má podpora skončila dříve, než se pořádně rozběhla, což mne mrzí nejvíce. Ještě taková zajímavá historka:

Prispívám také **Spolu dětem, o. p. s.** a mám od nich podobnou tašku. Dnes ráno jsem ji hledal pro odpoledne. Nakonec jsem zjistil, že ji má moje žena, která odjela na návštěvu do Plzně. Ne že bychom měli bídu o tašky, ale toto provedení je šikovné zvláště v případě, že tašku použijete až při návratu domů a do té doby Vám zabere minimální místo. A co se nestalo, smířil jsem se s tím, že budu muset běhat po Praze s objemnou taškou, v tom přijde dopis od Vás. Sice smutný, ale s taškou, kterou právě nejvíce potřebuji. Je to náhoda? (akademická otázka) Nic není NÁHODA. (akademická odpověď).

Závěrem, děkuji Vám za tašku, jak vidíte, potěšila. OBYČEJNÁ TAŠKA, to jsou věci!

Jaroslav K., Rokycany

Je to jen malý zlomek úryvků z dopisů, které nám lidé píší v souvislosti s naším oznámením o ukončení naší činnosti. Přátelé, bez vaší pomoci bychom museli skončit již před několika lety, protože právě vy jste nás opravdu drželi nad vodou! Veliký dík a velká vděčnost!

Poděkovat chci ale také všem, kdo se o naše dárce jakkoliv starali, a udržovali s nimi kontakt – Daniele Tobrmanové, Heleně Tauberové, Ireně Karlsson, Simoně Munzarové a také partě kolem Daniely Steinbauerové v ProDialogu a Hansovi Krieglovi.

[A protože poslední příspěvek se zmiňuje o jakési tašce, zde je vysvětlení:](#)

Projekt TAŠKA

Mám k dispozici částku 2.000,-, za které bych mohla od Vás odkoupit tašky, které nabízíte k prodeji do 16. 6. 2020. Budu je postupně dále rozdávat našim klientkám, které nyní podstupují léčbu a dalším ženám, které už svůj boj vybojovaly a jsou naše spřízněné duše a pomáhají mi dále v dalších činnostech. Vám všem z Mamma Helpu moc děkuji za krásnou spolupráci, která trvala několik let. Vaše přednášky a další akce mi vždy dodávaly odvahu a sílu.

Přeji Vám v životě hodně štěstí a zdraví.

*Jana Krahulová,
vedoucí sestra onkologického oddělení Nemocnice Šumperk a.s.*

Toto je jeden z mnoha mailů, které reagují na naši poslední dobročinnou akci. Tašky jsou praktickým dárkem, přibalem k našim dopisům pro dárce. A byly pro letošek vyrobeny v obzvlášť velkém množství, aby udělaly mnoha lidem radost...Protože končíme, na

plánované dopisy v druhém polotetí už zkrátka nedo-
jde. A co teď se zásobou nových, růžových, textilních
tašek s logem našeho úspěšného projektu Holky, už
mi zase chutná? Napadlo nás nabídnout je veřejnosti
na sociálních sítích, s tím, že utržené peníze navýší
naš likvidační zůstatek a Nadace Dobrý anděl tak po
nás zdědí o něco větší částku... V době, kdy píšu tento
bulletin, ještě výzva běží, skončit ale musí v závě-
ru června, kdy uzavřeme naše účetnictví. Zpráva
o výsledku se ale určitě objeví na našich webových
stránkách! Děkujeme všem, kdo pochopili, že jde
o naši společnou symbolickou tečku, a k naší bleskové
výzvě se bleskově přidali!

A co po nás zůstane?

Výstava Tváří v tvář žije dál – hlásí její autor z Plzně

V pátek 12. 6. od 18 hod je první **komentovaná prohlídka** naší výstavy
v kostele sv. Víta v Dobřanech a stali jsme se tedy oficiální součástí Noci kostelů!

Tento kostel je
nově zrekonstruovaný a
prostor je to úchvatný.
Přijďte se podívat –
výstava v kostele zůsta-
ne do začátku září!

Chceme tu výstavu
co nejvíce dále provo-
zovat a propagovat,
protože z těch dosa-
vadních ohlasů víme,
že to má velký smysl!!
A taky kvůli těm úžas-
ným „modelkám“.

A rozhodně budeme
dál tuto výstavu prezen-

tovat pod hlavičkou „uděláno s láskou pro Mamma HELP“ – vždyť to byl dárek k vašemu 20. výročí. A žije svým životem a funguje dál. Další místa, kde bude výstava k vidění, najdete na www.vystavatvarivtar.cz

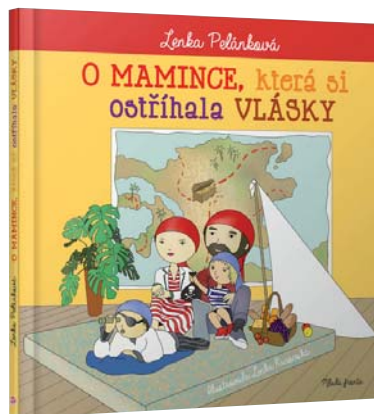
Vladimír a Marti Kožíškovi, Plzeň

Naše jedinečná knížka „O mamince, která si ostříhala vlásy“ stále pomáhá!

Unikátní knížku pro děti, kterým vážně onemocněla jejich maminka, můžete stále nalézt na pultech knihkupectví a v e-shopech. Nakladatelství Mladá Fronta, které ji spolu s námi přivedlo na svět a slíbilo nám část výtěžku z prodeje jak tištěné tak i elektronické verze, přistoupilo na naši dohodu a tuto

částku bude dvakrát ročně posílat Nadaci Dobrý Anděl. Když si knížku koupíte, budete i vy pomáhat onkologicky nemocným dál. Děkujeme.

Lenka Pelánková, autorka příběhu

Naše webové stránky www.mamahelp.cz

nebudou sice od konce července již aktualizovány, ale doména je zaplacená na dlouho dopředu a tak si budete v jejich bohatém obsahu moci dál listovat hlavně v odborných článcích k prevenci i léčení nádorových nemocí, jak jste byli zvyklí. I uložené zodpovězené dotazy v našich odborných poradnách vám jistě poslouží, stejně jako brožury, které jsme vydali.

Zuzko, vřelý dík za dlouholetou spolupráci!

Úplně novým životem bude dál žít také jedinečná cvičební jednotka pro ženy po operaci prsu,

kterou jsme již před časem vydali. Její autorkou je PhDr. Kateřina Vaníková, Ph.D., která s námi jako fyzioterapeutka dlouhé roky spolupracovala. O nový kabát i bezplatnou distribuci DVD se laskavě postaral doc. Martin Wald, který v brzké době

vydá nového průvodce léčbou nádorů prsu. DVD bude dárkem k brožuře, která bude opravdu komplexní a přitom čtivá, pro laiky srozumitelná a napsaná s velkým citem pro psychické rozpoložení hlavně nových pacientek. Moc si toho vážíme, že jsme byli do tohoto projektu přizváni a zároveň děkujeme za Vaši dlouholetou podporu a laskavou přízeň, pane docente!

AVON linka za zdravá prsa, kterou jsme provozovali od roku 2003, sice k 30. 6. končí v naší režii, ale dobrá zpráva je, že podle zpráv z AVON Cosmetics **by se měla zprovoznit do konce roku 2020**, nejspíše začátkem roku 2021. Pro pomoc se nyní můžete obracet na webovou stránku Mama.cz, která patří Asociaci mamodiagnostiků. Ohledně **poukázek Ženy ženám**, které slouží jako 200 Kč sleva na mamografické, či sonografické (ultrazvukové) vyšetření prsů ve vybraných akreditovaných pracovištích dostanete informace na e-mailu julie.chadimova@avon.com nebo sledujte bedlivě web <http://www.zdravaprsa.cz/>.

Vidím, že místa v bulletinu ubývá a tak mi nezbyde, než se začít loučit...

Ale ještě než na to dojde, chci říct, že pokud jde o mne, zbyde mi z těch dvaceti let tolik nezapomenutelných zážitků, které bych jinak neměla šanci prožít, ba ani si je představit, protože se prostě každý den něco nového a zajímavého dělo, potkávala jsem stále nové a nové tváře, vyslechla jsem tolik lidských příběhů, a změnilo mi to pohled na hodně věcí v mém vlastním životě, aniž bych si to mnohdy uvědomovala...

Teď to vím a jsem za to hrozně vděčná, vám všem. Ne vždy to bylo veselé, ale to k životu taky patří, pokora takto získaná je velmi užitečná věc, alespoň já to nyní tak vnímám. Vzpomínat jistě budu na tu spoustu radostných okamžiků, kdy se nám společně něco povedlo, co zpočátku vypadalo skoro nemožně – třeba naše kloboukové přehlídky (hned s tou první jsme si troufaly na molo na obřím veletrhu Styl a Kabo v Brně, vzpomínáte, pamětnice?) Kolik nervů nás stál první ročník Pochodů s hůlkami (v jeden den v sedmi městech, pro veřejnost, s programem, s občerstvením, bez profesionální agentury v zádech, to bylo opravdu velké sousto – a vyšlo to!). Vypustili jsme do světa tři velké kalendáře (Nezůstávej sama, barevný kloboukový Umíme žít naplno a cenou poctěný Babičky a holčičky s růžovou mašlí, to když jsme začali propagovat PINKTOBER).

I naše kampaně k prevenci stály za to – Udělej uzel (tolik kapesníků s uzlem jsme vyrobili a rozdali, vzpomínáte?) A povedla se i videa...připomeňte si je na youtube, jestli nevíte, o čem mluvím. I to naše vaření nám přineslo spoustu radosti a užitku, nebo ne? Hláška Holky, už mi zase chutná, ta nám všem, hádám, uvízne v paměti navždycky. Musím přestat, potřebovala bych další bulletin, než bych popsala všechno, co jsme společně vymysleli, stvořili, dokázali a udělali tím někomu nebo aspoň sobě radost. Škoda, že? Ale nic nemůže pokračovat věčně, to přece všechny víme.

A naším odchodem ze scény se svět nezbořil, protože každá dobrá myšlenka žije dál, třeba i tím, že se jí někdo další ujme a rozvine ji zase jinak a třeba i líp. Já tomu věřím a jsem moc ráda, že za námi třeba jen ta inspirace pro druhé zůstane.

Přeju nejen našim případným následovníkům, ale všem patientským organizacím, ať se jim daří uskutečňovat, co si předsevzaly, protože je to pro lidi v těžké životní situaci velmi potřebná a vítaná pomoc. Vím to sama nejlíp, z vlastní zkušenosti.

A teď už jen krátký vzkaz pro vás, mé milé mammaphelpky: hodně zdraví, optimismu, chuti do života, nezlomné víry, že bude líp – a nezůstávejte na to samy! Každá si najde spolehlivou vrbu, protože ani nejsilnější člověk na všechno úplně sám nestačí... Třeba jste si někoho takového našly v Mamma HELPU, tak se ho držte. A jestli ne, hledejte dál, někde na vás čeká..

Hodně štěstí!

V AŠE Jana, MÁMA HELPU.

Poděkování šéfredaktorky:

Od samého začátku má náš bulletin jednotný design. Za ten důvěrně známý kabátek vděčíme **grafičce Heleně Fialové-Šejnové**, s níž jsem nad každým číslem strávila nespočet večerů i hodin dlouho do noci – vždycky v pohodě, v rodinné atmosféře, často i nad společnou večeří, a vždy v souznění myšlenek a přání, aby se výsledek líbil a byl pokud možno bez chybiček. Milá Heleno, vím, že Mamma HELP byl i pro tebe srdcovka, celých dvacet let – moc děkuju, že jsi vydržela a měla vždy pochopení a chuť pokračovat! Bude nám to chybět, oběma!

Stejně dlouhou dobu náš bulletin s láskou a spolehlivě tiskne pan Václav Fabián, náš dvorní tiskař. Z **Tiskárny Fabián** pocházejí i naše každoroční Výroční zprávy. Veliký dík za vsťřícnou dvacetiletou spolupráci, Václave!

J. D.

Naše projekty dlouhodobě podporovali:

kraje Královéhradecký, Olomoucký, Zlínský, Jihomoravský,
Plzeňský, Jihočeský, hlavní město Praha,

statutární města Brno, Hradec Králové, Zlín, Plzeň, Přerov, Olomouc,
České Budějovice

městské části Praha 3, Praha 4, Praha 10, Praha 18, Brno-Královo Pole,
Plzeň 1, Plzeň 2 a Plzeň 3

MIKROVĚŽE
PRAHA ČR KOKEŠ

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
Fakulta multimediálních komunikací

SKUPINA ČEZ

SIGMA-ALDRICH®

THERMO INDUSTRY, a.s.

VIENNA HOUSE

amoena

ANDEL'S
PRAGUE

Za dary, příspěvky i materiální pomoc upřímně děkujeme!

Bankovní spojení: Praha 27-4605410297/0100, Brno 35-0135040237/0100,
Hradec Králové 35-5607980247/0100, Olomouc 43-8323560287/0100, Plzeň, Přerov
27-4605410297/0100, Zlín 35-8867890217/0100, České Budějovice 107-7578820277/0100